

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 18.02.1960, sp. zn. 4 To 6/60, ECLI:CZ:NS:1960:4.TO.6.1960.1

Číslo: 37/1960

Právní věta: Podle § 6 odst. 6 písm. b) devizového zákona ve znění vyhlášky ministra financí čís. 80 ze dne 11. 12. 1958 nesmějí devizoví tuzemci bez povolení ministerstva financí - a pokud jde o práva patentní, licenční, známková a vzorová, bez povolení ministerstva zahraničního obchodu - vstupovat v smluvní závazky v poměru k cizině nebo uznávat závazky v poměru k cizině. Vstupováním v závazky nutno rozumět veškerá jednání směřující k tomu, aby vznikl závazek v poměru k cizině.

Soud: Nejvyšší soud ČSR

Datum rozhodnutí: 18.02.1960

Spisová značka: 4 To 6/60

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Odpovědnost trestní, Ohrožení devizového hospodářství, Trestný čin dokonaný, Tuzemec devizový

Předpisy: 86/1950 Sb. § 145 107/1953 Sb. § 2
§ 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 37/1960 sb. rozh.

Podle § 6 odst. 6 písm. b) devizového zákona ve znění vyhlášky ministra financí čís. 80 ze dne 11. 12. 1958 nesmějí devizoví tuzemci bez povolení ministerstva financí - a pokud jde o práva patentní, licenční, známková a vzorová, bez povolení ministerstva zahraničního obchodu - vstupovat v smluvní závazky v poměru k cizině nebo uznávat závazky v poměru k cizině. Vstupováním v závazky nutno rozumět veškerá jednání směřující k tomu, aby vznikl závazek v poměru k cizině.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 18. února 1960 - 4 To 6/60.)

Obžalovaný po delší korespondenci se západoněmeckou firmou podepsal návrh smlouvy předložený mu touto firmou a týkající se postoupení vlastnického práva obžalovaného k technickému zlepšení i práv s tím souvisejících, na dobu 5 let za úplaty 10 000 DM, 5 % licenčního poplatku a dalších 350 DM měsíčně, aniž však měl k takovému jednání potřebné povolení ministerstva financí, při čemž k zamýšlenému uzavření smlouvy nedošlo proto, že zmíněný návrh smlouvy byl zadržán devizovou

kontrolou ministerstva financí.

Krajský soud v Brně uznal obžalovaného vinným mimo jiné trestné činy i pokusem trestného činu ohrožení devizového hospodářství podle § 5 odst. 1, § 145 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud odvolání obžalovaného proti rozsudku krajského soudu zamítl.

Z odůvodnění:

Opodstatnění nelze přiznat ani námitkám obžalovaného směřujícím proti výroku o vině pokusem trestného činu ohrožení devizového hospodářství.

Také v tomto směru jsou zjištěny krajského soudu správná a mají oporu ve výsledcích dokazování, zejména i doznání obžalovaného. Po této stránce obžalovaný ani rozsudku ničeho nevytyká, nýbrž soustřeďuje své námitky výlučně na otázku právního posouzení případu.

Podstata trestného činu podle § 145 odst. 1 tr. zák. spočívá v porušení předpisů o devizovém hospodářství, majícím za následek značnou škodu. Porušení devizových předpisů spatřoval krajský soud - ve shodě s obžalobou - v tom, že obžalovaný nepředložil ministerstvu financí k povolení vývozu ve smlouvě obsažené plné moci k nakládání s majetkovými hodnotami v cizině, jak se to vyžaduje v § 2 odst. 4 písm. c) zák. č. 107/1953 Sb. ve znění zák. č. 64/1958 Sb. Obžalovanému možno přisvědčit jen potud, že citované zákonné ustanovení nedopadá na souzený případ, neboť předpokládá, že pachatel má majetkové hodnoty v cizině, což však u obžalovaného zjištěno nebylo. Obžalovaný však zjištěným jednáním porušil jiný devizový předpis. Podle § 6 odst. 6 písm. b) devizového zákona ve znění vyhlášky ministra financí čís. 80 ze dne

11. 12. 1958 nesmějí devizoví tuzemci bez povolení ministerstva financí - a pokud jde o práva patentní, licenční, známková a vzorová, bez povolení ministerstva zahraničního obchodu - vstupovat v smluvní závazky v poměru k cizině nebo uznávat závazky v poměru k cizině. Ježto se v tomto ustanovení mluví o vstupování v závazky a nikoliv o uzavření závazků, nutno pod tímto pojmem rozumět veškeré jednání směřující k tomu, aby vznikl závazek v poměru k cizině. Takový výklad je odůvodněn i z hlediska účelu tohoto zákonného opatření, který spočívá v tom, aby práva, jež by bylo možno realizovat v tuzemsku, neunikala do ciziny, čemuž by ovšem nemohlo být důsledně zabráněno, kdyby teprve perfektní uzavření závazku bylo činěno závislým na svolení příslušného ministerstva. V daném případě došlo k jednání mezi obžalovaným a západoněmeckou firmou tak daleko, že obžalovaný podepsal návrh smlouvy o prodeji technického zlepšení předložený mu uvedenou firmou a pokusil se jej odeslat do NSR. Protože obžalovaný neměl povolení ministerstva zahraničního obchodu a byl si vědom, jak to lze dovodit z jeho zkušeností i z jeho zodpovídání, že k takovému jednání je třeba úředního povolení, je odůvodněn závěr, že obžalovaný úmyslně porušil citovaný předpis o devizovém hospodářství. Pokud obžalovaný za postoupení technického zlepšení požadoval a zmíněná západoněmecká firma byla ochotna mu poskytnout odměnu v hodnotě 10 000 DM, 5 % licenčního poplatku a dalších 350 DM měsíčně po dobu 5 let, byl si z výše této odměny vědom toho, že svým jednáním může způsobit škodu, kterou z hlediska devizového hospodářství je nutno považovat za značnou (viz Směrnice pléna Nejvyššího soudu Pls 1/59). Z celkového postoje obžalovaného k potřebám našeho hospodářství i ze způsobu jeho jednání je zřejmé, že obžalovaný pro ten případ, že by taková škoda nastala, byl s tím také srozuměn. Proto jeho jednání, jehož výsledek uvedený v zákoně nenastal jen pro okolnosti na vůli obžalovaného nezávislé, naplňuje všechny zákonné znaky pokusu trestného činu ohrožení devizového hospodářství podle § 5 odst. 1, § 145 odst. 1 tr. zák. a obžalovaný proto právem byl tímto trestným činem uznán vinným.